

У лаконічному листі-роз'ясненні Міністерство фінансів повідомило, що для визнання необоротних активів утримуваними для продажу здійснюється запис: Дт 286 «Необоротні активи та групи вибуття, утримувані для продажу» —, Кредит рахунка обліку необоротних активів (відповідний рахунок: 10 — 12, 14 — 16, 18, 19).

На думку Мінфіну, доходи від реалізації необоротних активів, утримуваних для продажу, мають відображатися за кредитом субрахунка 719 «Інші доходи від операційної діяльності» з наведенням у статті «Інші операційні доходи» (рядок 060) Звіту про фінансові результати (форма №2), собівартість реалізованих необоротних активів, утримуваних для продажу, відображатися за дебетом субрахунка 949 «Інші витрати операційної діяльності» з наведенням у статті «Інші операційні витрати» (рядок 090) Звіту про фінансові результати (форма №2).

Така відповідь не зовсім узгоджується з Інструкцією №291 та змінами, внесеними наказом Мінфіну №353 до пояснень щодо відображення на субрахунках 712 та 943. Позиція, викладена в листі Мінфіну, не відповідає пунктам 28, 31 П(С)БО 3 «Звіт про фінансові результати», відповідно до яких дохід від реалізації необоротних активів показується в статті «Інші доходи», а собівартість реалізації необоротних активів — у статті «Інші витрати».

Відповідно до П(С)БО 3 операційна діяльність — основна діяльність підприємства, а також інші

види діяльності, які не є інвестиційною чи фінансовою діяльністю. Згідно з П(С)БО 4 «Звіт про рух грошових коштів» інвестиційна діяльність — придбання та реалізація тих необоротних активів, а також тих фінансових інвестицій, які не є складовою частиною еквівалентів грошових коштів. Отже, придбання та реалізація необоротних активів є інвестиційною діяльністю. Якщо ж з метою дотримання вимог зазначеного Закону підприємство вирішить обліковувати доходи і витрати від відчуження об'єкта основних засобів у складі інших (не операційних) доходів і витрат, — на нашу думку, для їх обліку можна використовувати субрахунки 746 «Інші доходи від звичайної діяльності», 977 «Інші витрати звичайної діяльності» з відповідним відображенням у звіті про фінансові результати. Відображати ж реалізацію основних засобів можна безпосередньо з рахунка 10 «Основні засоби» або із застосуванням субрахунка 286 (що відповідатиме П(С)БО 27) — за вибором підприємства.

Варто сказати, що, коли необоротний актив, утримуваний для продажу, буде переведений до складу запасів і відобразатиметься на субрахунку 286, його вартість не братиме участі в перерахунку матеріальних залишків за п. 5.9 Закону про прибуток у податковому обліку, оскільки попередньо її не було віднесено до складу валових витрат.

Література

1. Національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності», затверджене наказом Міністерства фінансів України від 07.02.1013 р. № 73 – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0336-13> — Назва з титул. екрану.

2. Податковий кодекс України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2755-17/page>

3. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку П(С)БО 7 «Основні засоби» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0288-00> — Назва з титул. екрану.

УДК 657.01

ЗАПРОВАДЖЕННЯ СТАНДАРТІВ В ДЕРЖАВНОМУ СЕКТОРІ

Марухно Г.- ст.4 курсу, гр.ОПвн-41

Науковий керівник – Сисоєва І.М. – к.е.н., доцент

Вінницький навчально-науковий інститут економіки THEU

Найголовніша з частин економіки всієї країни, розвиток якої забезпечує соціально – економічне процвітання суспільства в цілому; частина, яка визначає основні напрями політичного та економічного спрямування держави є державний сектор економіки. Суб'єктами бухгалтерського обліку в державному секторі є Державна казначейська служба України, розпорядники бюджетних коштів, Міністерство фінансів України, яке забезпечує проведення державної політики у сфері бухгалтерського обліку, та державні цільові фонди.

На сьогодні система бухгалтерського обліку в державному секторі не дозволяє отримувати необхідну інформацію відповідно до вимог міжнародних стандартів. У зв'язку з цим, Кабінетом Міністрів України було прийнято «Стратегію модернізації системи бухгалтерського обліку в державному секторі, яка передбачає удосконалення системи та перехід на єдині методологічні засади бухгалтерського обліку і звітності. Для досягнення цієї мети передбачено запровадження єдиних національних положень (стандартів) бухгалтерського

обліку гармонізованих з бюджетною класифікацією доходів та витрат, Єдиний план рахунків, удосконалення методів складання та консолідації звітності з використанням сучасних інформаційних систем, тощо.

Історичним аспектам обліку в державному секторі присвячені праці Ф. Бутинця, Т. Дзюги, Л., С. Свірко. Питання законодавчо-нормативного регулювання та перспективи розвитку системи бухгалтерського обліку в державному секторі висвітлені у працях Н. Сушко, О. Шунь.

Метою дослідження є запровадження стандартів бухгалтерського обліку в державному секторі економіки, сприяння організаціям державного сектору різних рівнів у підготовці фінансових звітів на основі методу нарахувань.

Стандарти бухгалтерського обліку для державного сектору базуються переважно на аналогічних міжнародних стандартах для комерційних підприємств. В Україні для державного сектору прийнято 19 національних стандартів бухгалтерського обліку.

Стандартизація бухгалтерського обліку як на міжнародному рівні, так і в Україні відбувається в межах корпоративного, державного секторів малого та середнього бізнесу. Для окремих галузей, наприклад, сільського господарства, банківської справи, страхового бізнесу, фінансових операцій розробляються окремі стандарти для обліку специфіки діяльності. Слід зазначити, що створювані системи обліку не є автономними концептуально. Всі вони базуються на єдиній методології, але в організаційному плані є відокремленими, оскільки мають різне нормативне забезпечення, істотні особливості поточного обліку, нюанси в змісті фінансової звітності.

При цьому в тексті стандартів для держсектора максимально зберігаються підходи, що визначені в стандартах для корпорацій, якщо з того або іншого питання обліку або звітності немає істотних відхилень або особливостей в державному секторі. Фінансова звітність суб'єктів державного сектора, яка складається відповідно до стандартів, має надавати інформацію про фінансовий стан, результати діяльності та грошові потоки суб'єкта, а також відображати ефективність використання та цільове призначення ввірених йому ресурсів. При цьому фінансова звітність може використовуватися для прогнозування рівня ресурсів, потрібних для

продовження діяльності. Крім того, вона може також надавати дані про отримання ресурсів, відповідно до порядку встановленого законодавством, а також використання цих ресурсів, відповідно до юридичних і контрактних вимог, включаючи фінансові ліміти, встановлені законодавчими органами. Таким чином, змістовні акценти використання фінансової звітності державного сектора дещо інші порівняно з її використанням недержавним сектором. Фінансова звітність державного сектора – є ключовою ланкою в інформаційному забезпеченні державного фінансового контролю, фінансового планування і прогнозування на державному рівні.

Висновок

Підсумовуючи вищенаведене, зазначимо, що інститутами бухгалтерського обліку в державному секторі є державні підприємства, розпорядники бюджетних коштів, бюджетні установи, органи Держказначейства, державні цільові фонди. Суб'єкти обліку – бухгалтера державного сектору, практикуючи Єдиний план рахунків, який включає рахунки бюджетного і майнового обліку та забезпечує консолідацію звітної інформації. Національні стандарти обліку і звітності для державного сектору повинні базуватися на стандартах приватного сектору і декларувати метод нарахувань.

Література

1. Кравченко О.В. Методологічні аспекти оцінки основних засобів бюджетних установ / О.В. Кравченко // Економічні науки. – Сер.: Облік і фінанси. – 2012.
2. Ловінська Л.Г. Тенденції реформування системи бухгалтерського обліку та фінансової звітності державного сектору України / Л.Г. Ловінська, Н.І. Сушко // Фінанси України : жур-нал. – 2012
3. Міжнародні стандарти бухгалтерського обліку в державному секторі 1-26.[Електронний ресурс].– Доступний з http://www.minfin.gov.ua/control/publish/article/main?art_id=80965&cat_id=83024.
4. Національні стандарти бухгалтерського обліку в державному секторі 101-135. [Електронний ресурс]. – Доступний з http://www.minfin.gov.ua/control/uk/publish/archive/main?cat_id=83023.

УДК 657.22

ЕЛЕМЕНТИ ОБЛІКОВОЇ ПОЛІТИКИ В БЮДЖЕТНІЙ СФЕРІ

Баранська В.В.- ст. 5 курсу гр..ОПДвнм-51

Науковий керівник – Сисоєва І.М. – доцент, к.е.н.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Незважаючи на безліч важливих завдань, бюджетним установам не можна залишати без уваги питання щодо формування розпорядчого документа про облікову політику або внесення змін до вже діючого, оскільки облікова політика відіграє важливу роль в умовах запровадження національних стандартів бухгалтерського обліку в державному секторі.

Дослідження питання облікової політики в бюджетних установах належать: Л. Гуцайлук, Г. Бойко, Р. Дзюга, С. Свірко. Також Т.Безродна у своїй публікації обґрунтувала специфіку облікової політики бюджетних установ. Вона виділила її як засіб формування інформації, необхідної для управління бюджетною установою [1, с. 27- 29].

Треба зазначити, що є низка проблем у формуванні облікової політики. Автори І. Адамов, М. Грінчук, Д. Бринзила виділяють такі проблеми формування облікової політики [3]: відсутність систематизованої нормативно-методологічної бази регулювання бухгалтерського обліку в бюджетних установах; відсутність наказів про облікову політику в бюджетних установах; порушення основних

принципів ведення бухгалтерського обліку. Для вирішення цих проблем потрібно звернути увагу на потребу формування облікової політики та її, зв'язок облікових політик бюджетних установ різних рівнів.

Під час формування облікової політики бюджетної установи потрібно розділяти такі напрямки як організація бухгалтерського обліку та методичні основи бухгалтерського обліку [2, с. 143].

При визначенні сфери дії облікової політики необхідно врахувати наступні чинники: рівень бюджету; рівень бюджетної установи як розпорядника коштів; галузева належність бюджетної установи, відповідно до якої визначається специфіка діяльності установи; рівень фінансово-матеріального забезпечення бюджетної установи; кількість персоналу, що працює в установі; обсяги діяльності бюджетної установи та, відповідно, споживання запасів; обсяги та види діяльності; ступінь автоматизації облікового процесу тощо[4, с. 277-283].

Можна виділити такі елементи облікової політики, які мають міститися в наказі про облікову політику бюджетної установи: